

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4.781 van 12 december 2007
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Angolese nationaliteit, op 21 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2007.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Verzoekster heeft op 27 februari 2007 een asielaanvraag ingediend.

1.2. Op 4 september 2007 heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn afkomstig van Palanca, Luanda. Sinds januari 2007 woonde u samen met uw verloofde X. Uw verloofde reisde veel tussen Luanda en Cabinda. Vanuit Cabinda stuurde hij dozen met kledij en schoenen en u verkocht die op de markt. U haalde met een chauffeur de dozen af op de luchthaven. In deze dozen zaten twee kleinere dozen die twee andere mannen bij u thuis kwamen ophalen. Op 17 februari 2007 kwam u terug van de kerk en zag u twee politiewagens voor uw huis staan. Uw buurvrouw riep u binnen en zei dat er problemen waren. U hoorde

de agenten naar u vragen. Uw chauffeur antwoordde dat u in de kerk was. De twee mannen die regelmatig de dozen kwamen ophalen waren vastgebonden en werden geslagen. De chauffeur en de twee andere mannen werden in de politiewagen gezet en weggereden. U belde uw verloofde en legde hem uit wat er gaande was. Uw verloofde zei te blijven waar u was. Hij zou (F.) opbellen om u te komen halen. Dezelfde dag werd u opgehaald door (F.) en hij bracht u naar zijn huis in Combatendes. (F.) zei dat uw verloofde lid was van de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging 'Flec' en dat de dozen pamfletten bevatten van Flec. (F.) zei dat u in gevaar was, omdat de agenten u ervan zouden verdenken ook tot Flec te behoren. (F.) regelde uw vertrek uit het land. Op 25 februari 2007 nam u met (F.) het vliegtuig. U bent op 26 februari 2007 in België aangekomen. Bij het verlaten van de luchthaven ontmoette u een Angolees, (D. M. D.), die u toonde waar u asiel kon vragen, en bij wie u logeert. U hebt op 27 februari 2007 asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u problemen kende met de Angolese autoriteiten, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt. Vooreerst legt u vage verklaringen af over de reizen die uw verloofde maakte naar Cabinda. Hoewel u stelt dat uw verloofde vaak naar Cabinda reisde en er een of twee maanden verbleef, is het bevreemdend dat u niet blijkt te weten waar uw verloofde in Cabinda verbleef, noch weet u met welke luchtvaartmaatschappij hij naar Cabinda reisde (zie gehoor CGVS, p. 6). U verklaart dat uw verloofde afkomstig is van Cabinda, maar u kunt niet preciseren van waar in Cabinda hij is (zie gehoor CGVS, p.6). Verder dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt over de politieke activiteiten van uw verloofde voor de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging Flec. U blijkt niets van de activiteiten van uw man af te weten en u werd enkel op de hoogte gebracht van zijn politieke activiteiten door Mr (F.) (zie gehoor CGVS, p.13 en p.17). Het is merkwaardig dat uw verloofde u nooit iets over het Flec verteld heeft (zie gehoor CGVS, p.17), temeer daar hij, volgens u, van Cabinda afkomstig was en hij actief was voor deze beweging. U blijkt niet te weten waarvoor het letterwoord Flec staat (zie gehoor CGVS, p.13). U stelt niets over deze beweging te weten, omdat u zich niet met politiek bezig hield. U voegt toe dat Mr (F.) u zei dat de dozen Flec-pamfletten bevatten, maar u beweert niet te weten waarom dit een probleem is (zie gehoor CGVS, p.14). Het is ongeloofwaardig dat u Mr (F.) niet zou hebben gevraagd waarom die dozen met Flec-pamfletten een probleem vormden voor de Angolese autoriteiten (zie gehoor CGVS, p.14). Daarbij verklaart u dat telkens er goederen voor u werden opgestuurd door uw verloofde, er ook 1 of 2 dozen bij waren, die werden afgehaald door twee mannen (zie gehoor CGVS, p.11). U stelt dat die twee mannen vrienden van uw verloofde waren. Het is dan ook merkwaardig dat u hun namen niet blijkt te kennen (zie gehoor CGVS, p.12). U vernam via Mr (F.) dat die twee mannen waren gearresteerd, maar u blijkt niet te weten hoe Mr (F.) hiervan op de hoogte was (zie gehoor CGVS, p.18). U stelt ook niet te weten wat er met die twee mannen is gebeurd (zie gehoor CGVS, p.22). U weet enkel via Mr (F.) dat u werd gezocht door de Angolese autoriteiten maar uw verklaringen bevatten verder geen aanwijzingen dat u nog daadwerkelijk wordt gezocht met het oog op politieke vervolging (zie gehoor CGVS, p.20).

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven. U stelt niet te weten met welke documenten u hebt gereisd. U verklaart dat Mr (F.) de documenten had en u geen documenten in uw handen hebt gehad (zie gehoor CGVS, p.8). Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hierover in strijd zijn met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Uit een antwoord van de Federale Politie, Dienst Grenscontrole van Zaventem aan het Commissariaat-generaal blijkt dat elke passagier die niet uit de EU afkomstig is, geacht wordt zijn paspoort persoonlijk te overhandigen, ook als hij in groep reist. Bovendien worden deze passagiers gevraagd naar het doel van hun reis en hun financiële middelen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid.

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de principes van het E.U.-procesrecht in het algemeen. Zij argumenteert dat het beroep niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in deze wetgeving, in het bijzonder stelt zij dat zij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht. Dit recht wordt volgens verzoekster beperkt gezien zij na het indienen van dit beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie of conclusies kan bijbrengen. Verzoekster wijst erop dat de invulling van artikel 47 gelijklopend is met de invulling van artikel 6 E.V.R.M. en dat dit laatste artikel niet alleen toegang tot de rechter garandeert, maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van het overheidsoptreden; in het bijzonder moet de rechter alle voor het betreffende geschil relevante vragen van zowel juridische als feitelijke aard kunnen onderzoeken. Om haar betoog te ondersteunen, verwijst verzoekster naar rechtspraak van het E.H.R.M. omtrent de toepassing van dit artikel. Verzoekster vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?”*

2.1.2. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft als dusdanig geen bindende kracht. Het Europees Hof van Justitie stelt in het arrest van 27 juni 2006 in de zaak C-540/03, anders dan voorgehouden door verzoekster, uitdrukkelijk dat “het Handvest geen bindend rechtsinstrument is” (R.v.St., beschikking nr. 1400, 18 oktober 2007).

Artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De voormelde wet van 15 december 1980 voorziet uitdrukkelijk dat het beroep tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beroep is met volle rechtsmacht. De Raad kan luidens artikel 39/2, §1, van de voormelde wet van 15 december 1980 de bestreden beslissingen bevestigen, hervormen en vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid of wegens het ontbreken van essentiële elementen die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Zulks houdt in dat de Raad kennis neemt van het geschil in zijn volledigheid en de beslissing van de Commissaris-generaal kan herzien, ongeacht op grond van welk motief deze tot de bestreden beslissing is gekomen. Het gebrek aan aanvullende onderzoeksbevoegdheid wordt ondervangen door een aantal correcties: de vreemdeling mag overeenkomstig artikel 39/76, §1, van de voormelde wet van 15 december 1980 onder bepaalde voorwaarden nieuwe gegevens aanvoeren in het verzoekschrift en de Raad kan ook op eigen initiatief beslissen om onder bepaalde voorwaarden rekening te houden met elk nieuw gegeven dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, ook tijdens de terechtzitting, en zulks zelfs wanneer daarvan geen melding is gemaakt in het inleidend verzoekschrift. Ten slotte kan de kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenzaken krachtens artikel 39/76, §2, van de voormelde wet van 15 december 1980 de bestreden beslissing vernietigen en voor een nieuw onderzoek terugsturen naar de Commissaris-generaal indien hij van oordeel is dat hij de zaak niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens en waarvoor het

nodig is aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen (R.v.St., beschikking nr. 1344, 9 oktober 2007).
Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1, (A) 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing in nauwelijks drie paragrafen motiveert waarom zij geen recht heeft op asiel noch op subsidiaire bescherming, zonder hierbij rekening te houden met haar specifieke situatie, namelijk dat zij laaggeschoold is en zelf niet afkomstig is uit Cabinda, noch lid was van het FLEC: de politieke overtuiging werd haar aangewreven. Zij wijst verder op het subjectieve element van de vrees en herhaalt dat deze bij haar zeer groot is, gelet op het feit dat de chauffeur ook hardhandig werd aangepakt hoewel hij ook niets met deze zaak te maken had. Ook verwijst verzoekster naar de bewijsregels. Zij stelt dat de graad van bewijs genuanceerd is en dat het aantonen dat vervolging redelijk mogelijk is, kan volstaan. Het Cedoca-antwoorddocument waarop de Commissaris-generaal zich baseert omtrent de reisweg, is te oud en te algemeen gesteld om nog gebruikt te worden. Tot slot verwijst zij aan de hand van twee uittreksels uit rapporten, respectievelijk van Amnesty International en van het Britse Ministerie van Buitenlandse Zaken, naar het politiegeweld en de straffeloosheid in Angola.

2.2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

Verzoeksters argumentatie gaat voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing: deze is gesteund op de bevindingen dat haar verklaringen vaag zijn en dat het ongeloofwaardig is dat zij onwetend is aangaande essentiële aspecten van haar relaas en daarenboven nooit enige verduidelijking gevraagd heeft aan F., hoewel deze man haar inlichtte dat de Angolese autoriteiten haar zouden zoeken. Verzoekster heeft ook geen enkele aanwijzing gegeven waaruit zou blijken dat zij nog daadwerkelijk wordt gezocht.

Verzoeksters verklaring, dat zij laaggeschoold is en niet afkomstig uit Cabinda noch lid is van het FLEC, weerlegt noch verklaart deze vaststelling. Het is niet aannemelijk dat iemand halsoverkop het land verlaat zonder zich ook maar de vraag te stellen wat precies de reden is waarom zij zou gezocht worden.

In haar verzoekschrift vestigt zij de aandacht op het subjectieve karakter van vrees voor vervolging. Daargelaten het feit dat een psychologische component inherent is aan het begrip "vrees", moet deze vrees objectief zijn en aangetoond zijn. Waar zulks kan door middel van een geloofwaardig relaas, slaagt verzoekster niet.

Verder moet worden vastgesteld dat verzoekster niet in staat is enig document ter staving van haar identiteit, afkomst, reisweg of vluchtrelaas neer te leggen. Zij geeft ook niet aan ernstige pogingen te hebben ondernomen teneinde alsnog dergelijke documenten te bekomen. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar relaas. Verzoekster, die met een intercontinentale vlucht naar België is gereisd, betoogt dat het Cedoca-antwoorddocument van 28 juni 2005, met betrekking tot de identiteitscontroles op de luchthaven van Zaventem, gedateerd zou zijn en bijgevolg niet mag gebruikt worden. Zij legt evenwel geen enkele aanwijzing voor waaruit blijkt dat de in het kwestieuze document beschreven handelwijze niet meer in voege is.

De verwijzing naar rapporten over de toestand in Angola is niet dienstig. Indien het relaas ongeloofwaardig is, moet immers niet worden ingegaan op de situatie op het gebied van de mensenrechten in het land van herkomst (R.v.St., nr. 132.690, 18 juni 2004; R.v.St., nr. 173.351, 9 juli 2007).

Verzoekster steunt haar vraag voor subsidiaire bescherming volledig op haar asielrelaas. Dit relaas is ongeloofwaardig. Bijgevolg maakt zij ook niet aannemelijk dat zij om de redenen die zij in haar asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, van de voormelde wet van 5 december 1980.

De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 12 december 2007 door:

dhr. F. HOFFER, kamervoorzitter,

dhr. G. OOGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE.

F. HOFFER.